

Písnička pro dvě srdce

S každým pomalým tiknutím semaforu byla čím dál nervóznější. Tik...tik...tik...jako hodiny v kuchyni, které touto dobou již ukazovaly 16:55, tedy deset minut do začátku *Písniček od srdce*.

„Co blbneš?!“, mluvila potichu sama k sobě, „Kdo by ti tak asi dával zahrát písničku? Stejně nikdo neví o tvých dnešních narozeninách! A i kdyby ano, nikoho to nezajímá, lidi mají jiné starosti. Tak už se uklidni, Anno Valníková!“ Hned po tom, co se konečně rozsvítila zelená, se přes všechny tyto argumenty ale neubránila tak kvapnému kroku, jak to jen její, dnes přesně třiašedesátileté nohy dovolovaly.

Sotva za ní zapadly doma dveře, už ladila rádio. Právě včas - moderátorka Stáňa Dufková akorát vítala posluchače u dnešních *Písniček od srdce*: „A máme tu prvního volajícího?“

Paní Valníková zatajila dech. Co kdyby...?

„Nóóó, halóó, to jsem já?“ zaburácelo z rádia.

„Ano, slyšíme vás, dobrý den. Kdopak je dnešní první volající do *Písniček od srdce*?“ odpověděl klidný hlas moderátorky Dufkové.

„Dobrý...Tady tóóóó, Kejvalová...vod Pardubic. Prosim vás pěkně...“

Svatá prostoto! Paní Valníková trochu ztlumila přijímač. Tohle přece znala nazpaměť, každé *Srdcovky*

se pár takových expertů objeví. Už tou první větou: „To jsem já?“ to bylo odsouzené. Ano, jistě, ještě básnička na závěr, “

...pěsti plné štěstí!

“ Uff, to je tedy rým!

Z reproduktorů se začal linout hlas Marie Rottrové. „*To mám tak ráda...*“ Paní Valníková to po ní mimoděčně zopakovala.

Na druhou stranu, proč dělat primadonu? Co by ona dala za takovéhle přání! I ta báseň by se snesla, koneckonců - někdo si s tím dal práci, aby adresáta potěšil.

Zakousla se do oblíbeného větrníku a nechala se unášet hudbou. S první slzou ukápnuvší z jejích, opuštěností ztemnělých očí narozeninová pochutina dostala slanou příchuť, která se ve ztaženém krku měnila na hořký došmak.

Najednou Annu něco napadlo: Přece nejsem jediná, pro koho je tento den nějak významný a marně čeká, že si na něj někdo vzpomene. Pohledem zabloudila ke kalendáři na lednici. No, minimálně všechny Jiřiny jsou dnes oslavenkyně. Jiřina, Jiřina, docela hezké jméno...

Paní Valníková ani nevěděla jak, prostě najednou držela v ruce telefon a vytáčela číslo do pořadu. Trošku se probrala, až když se na síti ohlásila paní Stáňa Dufková : „Dobrý den, komu budeme hrát další písničku?“

V tom šoku z Aničky vyletělo něco, za co by se nejraději pleskla přes pusku: „Haló, to já?“ Tak tahle věta byla snad ještě horší, než ta od posluchačky z Pardubic. Anny se začínala zmocňovat panika.

Zkušená moderátorka ji však rychle nasměrovala zase správnou cestou: „Ano, slyšíme vás a aby ste i vy nás lépe slyšela, vypněte si prosím na chvíli rozhlas. Tak, už je to lepší. Prozradte nám vaše jméno a samozřejmě jméno toho, komu chcete popřát.“

Paní Valníková skoncentrovala síly a konečně začala plynule hovořit: „Omlouvám se, také přeju hezký den. Mé jméno je Anna Valníková . Jsem z Benešova. Prosím, zahrajte písničku pro mou kamarádku Jiřinu, ona má totiž dnes svátek.“

„Určitě, paní Valníková. A ještě bychom mohli říct příjmení paní Jiřiny?“

Tohle paní Valníkovou trochu zaskočilo, ale vždyť se to přece dalo čekat! „Jiřina Růžecká, ale jinak je to pro všechny Jiřinky.“ Plácla první, co ji napadlo.

„Dobrá, spolehněte se, zahrajeme. Mějte se také dobře a zas třeba někdy na shledanou!“

„Děkuji, na shledanou!“

Paní Valníková vypnula telefon. Chvilí zůstala sedět a jen hleděla před sebe. Jiřina Růžecká! Jméno jak pro zahradnici! Každý musel poznat, že si vymýšlím. Ach jo, to bylo trapné...

Ovšem minimálně jednomu člověku v celé České republice to trapné nepřipadalo. Jelikož šťastné náhody se ještě občas vyskytují, tou osobou byla pětadesátiletá Jiřina Růžecká, toho času ve vlašimské nemocnici po operaci artritického kolena. Teď však na všechnu bolest zapoměla a nadšeně z rádia poslouchala písničku „*Kometa*“, která byla pro ni. Totiž, asi nebyla, neboť žádnou Annu Valníkovou neznala. Na druhou stranu, když nic jiného, alespoň to znamenalo, že existuje ještě jiná Jiřina Růžecká, a to je přece veselá a sympatická! Dokonce ji ta zpráva potěšila tak moc, až popadla mobil ležící na nočním stolku vedle postele.

Mezitím se v asi dvacet kilometrů vzdálené kuchyni Anna Valníková konečně uklidnila a znovu zapla přijímač. Najdnou nemohla uvěřit svým uším: „Dobrý den, tady Jiřina Růžecká z Vlašimi, já bych jen chtěla moc poděkovat paní Valníkové a popřát té Jiřině Růžecké, pro kterou to přání opravdu bylo. Volám, protože mi přijde zajímavé, že jsme v republice dvě. Jo a ještě se omlouvám, zrovna ležím v nemocnici s operovanou nohou, tudíž nedojdu vypnout rádio, tak doufám, že mě slyšíte a ještě jednou mnohokrát děkuju a všem, hlavně paní Valníkové a Růžecké – své jmenovkyni, přeju krásný den!“

To byla rychlost. Teprve když začaly zprávy v půl, paní Valníkové pomalu docházelo, co všechno před chvílí slyšela a co to pro ni znamená. Někdo se opravdu jmenuje Jiřina Růžecká? V nemocnici? Z Vlašimi? To by možná za zkoušku stálo, autobusem je tam přece do půl hodiny...

Hned druhý den se paní Valníková vypravila s kyticí za novou přítelkyní. Tedy ona v tuhle chvíli ještě nemohla tušit, jak náramně si budou s paní Růžekou rozumět, jak pěkné veselé chvílky spolu prožijí, jak dodatečně oslaví Jiřinčino uzdravení a svátek i Aniččiny narozeniny... Ne, nic z toho vědět nemohla, ale jedno jí bylo přece jenom jasné: kdo poslouchá a naslouchá, není nikdy sám.

Natálie Dunglová